

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Maria Grzelka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa F. Spółdzielni Mieszkaniowej w B.

przeciwko W. H., J. H. i M. N.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 lutego 2007 r.,

zażalenia pozwanej J. H.

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 4 października 2006 r.,

1. oddała zażalenie,

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120,-
(sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu
w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w B. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku oddalającego apelację pozwanej w sprawie o eksmisję z lokalu mieszkalnego. Sąd Okręgowy przyjął, że wartością przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej mogłaby być kwota 1.447,80 złotych oznaczona jako wartość przedmiotu sporu w związku z czym, w świetle art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna była niedopuszczalna. W zażaleniu pozwana zarzuciła, że wyrok oddalający apelację zaskarżyła tylko w części dotyczącej odmowy przyznania jej prawa do lokalu socjalnego tj. w zakresie dotyczącym prawa niemajątkowego, wobec czego żadne ograniczenia kwotowe nie istnieją.

Sąd Najwyższy uznał zażalenie za oczywiście bezzasadne.

Przedmiot sprawy poddanej pod osąd wyznacza żądanie powoda i ono stanowi też podstawę oceny, czy sprawa ma charakter majątkowy w rozumieniu art. 19 § 2 k.p.c. Żądanie eksmisji z lokalu mieszkalnego niezaprzeczalnie dotyczy bezpośrednio sfery stosunków majątkowych pomiędzy stronami i kreuje sprawę majątkową wymagającą oznaczenia w pozwie wartości przedmiotu sporu. Wartość wskazana przez powoda może być sprawdzona stosownie do art. 25 § 1 i 2 k.p.c. po czym, jak również w razie niedokonania sprawdzenia, nie podlega w dalszym toku postępowania badaniu.

W przypadku, gdy przedmiotem zaskarżenia w apelacji, a następnie w skardze kasacyjnej, jest cały przedmiot sporu, wartość przedmiotu sporu wyznacza odpowiednio także wartość przedmiotu zaskarżenia. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia dopuszczalności skargi kasacyjnej uwarunkowanej w art. 398² § 1 k.p.c. określonymi kwotami.

W rozpoznawanej sprawie powódka wystąpiła z żądaniem eksmisji i to żądanie określiło zarówno przedmiot sprawy i jej rodzaj (sprawa o eksmisję) jak i przesądziło o majątkowym charakterze sprawy. W niczym nie zmieniała tego okoliczność, że rozpoznając sprawę o eksmisję z lokalu mieszkalnego Sąd

obowiązany był z mocy ustawy orzec o uprawnieniu pozwanej do lokalu mieszkalnego lub o braku takiego uprawnienia i że w rozpoznawanej sprawie Sąd zajął w tym przedmiocie stanowisko; żądanie powódki przez to nie uległo zmianie ani sprawa nie stała się sprawą inną niż sprawą o eksmisję. Wobec tego, że cały przedmiot sporu przedstawiał kwotę 1.447,80 złotych i tego dotyczyła skarga kasacyjna słusznie Sąd Okręgowy uznał, że – choć skarżąca nie wskazała w skardze kasacyjnej przy jej wnoszeniu wartości przedmiotu zaskarżenia – wartość ta nie mogłaby być inna niż wyrażająca się kwotą 1.447,80 złotych. To przesadzało o niedopuszczalności skargi kasacyjnej co także Sąd Okręgowy ocenił trafnie.

Dodać można, że gdyby nawet uznać, iż w związku z zaskarżeniem wyroku oddalającego apelację tylko w części dotyczącej nieprzyznania pozwanej prawa do lokalu socjalnego rozpoznawana sprawa przestała być „sprawą o eksmisję” lecz stałą się sprawą o przyznanie lokalu socjalnego (czego jednak nie sposób przyjąć) to również byłaby to sprawa majątkowa, bo dotycząca bezpośrednio sfery praw majątkowych pozwanej.

Z przedstawionych względów zażalenie zostało oddalone (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).